

7. Štirinajsti februar 1930

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

12. Feb. 2021

↗ Nazaj na kazalo

Ko povzema svoja apostolska hrepenenja od 2. oktobra dalje, Jožefmarija z vso preprostostjo pove: ***Od prvega trenutka je bila prisotna silna duhovna aktivnost in začel sem iskati poklice.***^[1] Toda od kod je izviral zagon, da je ob

umirajoči dami prosil Gospoda, naj bo svet duhovnik, če ne iz dejstva, da se mu je njegova duša zdela kakor potopljena **v mlačnost in v zapuščenost?**^[2]

Naj je slišati še tako neskladno, to vendarle ni površna in neosnovana trditev. Prepričanje o ogromni višinski razliki med njegovim apostolskim prizadevanjem in veličino podviga, ki mu je bil zaupan, je v njegovi zavesti povzročalo nelagodje:

Kaj lahko stori bitje, ki mora izpolniti poslanstvo, če nima sredstev, niti starosti, niti znanja, niti kreposti, sploh ničesar? je spraševal samega sebe. Lahko gre k svoji materi, k svojemu očetu, se obrne na tiste, ki kaj zmorejo, prosi za pomoč prijatelje ... To sem storil jaz v duhovnem življenju. Sicer ob udarcih spokornega biča, ki je dajal

takt. A ne vedno: bila so obdobja brez tega.^[3]

Ob ugotovitvi, da med njegovim visokim poslanstvom in njegovimi skromnimi zmožnostmi vlada neskladje, se mu je zazdelo, kot da je njegova duša zapadla v zaspanost, ki se je ni mogel otresti:

Po letu 1928, čeprav sem se takoj lotil dela, sem imel svoj spanec. Ego dormivi, et soporatus sum; et exsurrexi, quia Dominus suscepit me (Ps 3,6); zaspal sem, pogreznil sem se v nekakšen sen; Gospod pa je bil tisti, ki me je vodil in me gnal, da sem delal vsak dan z večjo močjo.^[4]

Mnogo let kasneje, ko bi bilo pričakovati, da so stari spomini že uležani, se je v njegovih mislih še vedno boleče dvigala senca upornosti, ki si jo je v svoji junaški ponižnosti predstavljal in si očital: ***Gospod dobro ve, da sem jaz začel delati v Opus Dei z odporom, in za***

***to vas velikokrat prosim
odpuščanja***, je govoril in se
opravičeval pred svojimi otroki.^[5]
Videti je bilo, kot da bi mu sedaj, ko
je Gospod odgovoril na njegove
goreče želje in dolga leta molitve,
upadla volja, in bi se počutil kakor
razklan v svoji notranjosti:

Hotel sem in nisem hotel. Hotel sem
izpolniti tisto nedvoumno poslanstvo
in od prvega dne naprej se je
porajalo intenzivno duhovno delo. In
nisem hotel, kljub temu da sem od
petnajstega do šestindvajsetega leta
nenehno klical k Jezusu Kristusu,
našemu Gospodu, in mu kakor slepi
iz evangelija govoril: Domine, ut
videam! (Lk 18,41); Gospod, daj, da
spregledam. Drugič pa v slabi
latinščini: Domine, ut sit! Naj se
uresniči to, kar Ti hočeš in česar jaz
ne poznam! In enako k Devici Mariji:
Domina, ut sit!^[6]

Opravljal je apostolat z resnično prizadevnostjo in prepričanjem. **Vselej brez kakršnegakoli oklevanja, čeprav jaz nisem hotel!** še enkrat poudari.^[7] Niti on sam si ni mogel razložiti tega očitnega protislovja, nekakšnega notranjega upora. Jasno je, da mu ni manjkalo silovite volje za izpolnjevanje svojega poslanstva, temveč je bolj kot to, kljub svoji popolni izročitvi hrepenel po vedno bolj velikodušnih ciljih.

Prejel je – o tem ni dvomil – **jasno splošno idejo** o tem, kar naj bi Delo bilo, ne pa načina, kako naj to idejo uresniči. Tako se je po 2. oktobru, ko so navdihi prenehali, znašel v poltemi, s splošno jasnostjo, ki je osvetljevala jedro božjega načrta, vendar brez specifičnih in praktičnih razsvetljenj za oblikovanje te vizije v nekaj otipljivega. Oziroma, če se izrazimo z njegovimi lastnimi besedami, prekinjen je bil **tisti duhovni tok božjega navdiha**, s

katerim se je *izrisovalo in izoblikovalo to, kar je On hotel.*^[8]

Če naj sodimo po njegovih občutjih, je treba sprejeti to, da je v njegovem duhu lebdela podoba strašnega in božanskega bremena, ob katerem se je čutil kakor brez poguma. To si je vedno očital: *Bil sem strahopetec. Bal sem se križa, ki ga je Gospod naložil na moja ramena.*^[9]

(Ta misel o strahopetnosti ni v življenju svetnikov nič drugega kot kal ponižnosti. Se pravi, sad priznanja, da ob soočenju z veličino božjega povabila odgovorijo – tako se jim zdi – s premalo navdušenja in s prešibko predanostjo.)

Ampak, sta mar ta domnevna bojazen ali strahopetnost zadosten razlog za njegov nemir? Ali ne bi bilo morda treba iskati vzrokov, bolj sorodnih s potezami njegove osebnosti, v katero je, mimogrede, le stežka prodrla neodločnost, strah ali

malodušje? Že v otroških letih – kot smo videli – je bil njegov značaj zaznamovan z odporom do ceremonioznosti in razkazovanja. Ta naravna težnja se je naposled globoko in nadnaravno ukoreninila v njegovo bitje: ***Odkar sem se odločil poslušati božji glas – ob slutnjah Jezusove ljubezni –, sem v svoji duši čutil željo po tem, da se skrijem in izginem; da zaživim tisti illum oportet crescere, me autem minui (Jn 3,30); rasti mora Gospodova slava, jaz pa naj bom neopazen.***^[10]

Od tod izvira njegova zaskrbljenost, kot nam izpove on sam, kajti misel o ***začetku neke nove ustanove bi lahko izvirala iz napuha, iz želje po lastnem ovekovečenju.***^[11] Že od rosnih let je čutil veliko nezaupanje do tega, kar je izredno, nepremagljiv odpor do pozornost zbujujočih novosti:

Veste, je svojim otrokom pisal leta 1932, kako se mi je vedno upiralo to prizadevanje nekaterih – če ni utemeljeno na zelo nadnaravnih razlogih, ki jih presoja Cerkev – za osnovanje novih ustanov. Zdelo se mi je – in še vedno se mi zdi –, da je bilo ustanov in ustanoviteljev preveč; videl sem nevarnost nekakšne psihoze ustanavljanja, ki je vodila do ustvarjanja nečesa nepotrebnega iz razlogov, ki sem jih imel za smešne. Mislil sem si, morda v nasprotju z ljubeznijo, da je bil kdaj razlog še najmanj pomemben: bistveno je bilo ustvariti nekaj novega in se imenovati ustanovitelj.^[12]___

Najbolj logična razlaga za ustanoviteljeva nasprotujoča si občutja – sprejetje poslanstva in odpor do ustanavljanja nečesa novega – je božji poseg. Ta je jasno izražen v prekinitvi tistih praktičnih navdihov, ki jih je prejemal do oktobra 1928. S tem je dobil še eno

potrditev o nadnaravnem izvoru Dela, saj je bila ustanova, razen tega, da je presegala njegove naravne zmožnosti, zelo daleč od njegovih osebnih okusov. Ko ga je torej videl, kako pluje med odporom in navdušenjem, se je tudi Gospod odločil vstopiti v igro:

Gospod [...], ki je videl moje upiranje in tisto navdušeno in obenem slabotno delo, mi je dal, da sem v navidezni ponižnosti pomislil, da bi na svetu moglo že obstajati kaj, kar se ne bi razlikovalo od tega, kar je On hotel od mene. To je bila nič kaj razumna strahopetnost; bila je strahopetnost udobnosti in dokaz, da mene prav nič ni zanimalo biti ustanovitelj česarkoli.^[13]

Sredi te negotovosti duhá je, ne da bi prenehal z aktivnostjo v Delu, gojil skrito željo – brez kakršnekoli osnove –, da ga bo našel že obstoječega nekje drugje:

In medtem ko sem delal in iskal prve duše, prve poklice, ter jih vzgajal, sem si z lažno ponižnostjo govoril: Ustanov je preveč, čemú naj bi jih bilo še več? Mar ne morem najti na svetu že izdelano to, kar hoče Gospod? Če to obstaja, je bolje iti tja, biti vojak v bojnih vrstah, kot pa ustanavljati, kar bi lahko bil napuh.

[14]

Poskusil je torej pridobiti informacije o ustanovah v Španiji, nato pa še v tujini. Toda kakor hitro jih je proučil od blizu, je ugotovil, da to ni bilo tisto, kar je iskal: ***V roke sem dobil, piše v svojih Zapiskih, novice o številnih modernih ustanovah (iz Madžarske, Poljske, Francije itd.), ki so počele čudne reči ... Jezus pa je v svojem Delu od nas, kot krepost sine qua non, hotel naravnost!***^[15]

Nič natančnejšega ne pove o vsebini tistih čudnih navad. Vemo pa, da je

bila za duhovnost Dela od vsega začetka značilna **preprostost, brez zbujanja pozornosti, brez razkazovanja, brez skrivanja**. Z eno besedo: **odpor do spektakularnosti**.^[16]—

Novembra 1929 je bil Jožefmarija zaposlen z brezplodnim iskanjem, ko se je v njegovi duši zopet začel odpirati izvir navdihov.^[17] **In obnovitev tistega duhovnega toka božjih navdihov** je po več kot letu suše s seboj prinesla praktična razsvetljenja za usmeritev ustanovitvenih nalog. Vse to je predstavljalo otipljiv dokaz, da je bil Gospod tisti, ki je v svojih rokah držal krmilo tega božjega podviga, kot je nakazal v svojih *Zapiskih*:

Gospodov molk od dne 2. oktobra 1928, praznika svetih angelov in predvečera Male Terezije, do meseca novembra 1929 je zelo zgovoren [...]: na nedvoumen način dokazuje, da je

Delo od Boga, kajti če to ne bi bil božji navdih, bi po zahtevi razuma, takoj po končanih duhovnih vajah oktobra '28, ko je bil podvig že orisan, moral ta ubogi duhovnik z največjim navdušenjem nadaljevati z izrisovanjem in oblikovanjem Dela. Ni bilo tako: minilo je več kot leto dni, ne da bi Jezus spregovoril. In med drugimi razlogi je ta čas minil tudi zaradi tega: da bi bilo očitno dokazano, da je bil njegov osliček le orodje ... in sicer slabo orodje!^[18]

* * *

Že zdavnaj je pozabil na svoja informativna poizvedovanja, ko je nekega dne v roke dobil nekaj zgibank o apostolskih organizacijah.^[19] Pri rekonstrukciji dogodkov bo leta 1948 zapisal: ***Naposled sem slišal za pavlince kardinala Ferrarija. Je to morda to? Poskušal sem se prepričati (moralo je biti konec leta 1929).***^[20]

(V neki drugi reviji, »El Mensajero Seráfico«, ki jo je občasno delil bolnikom, je bilo objavljenih tudi nekaj člankov o ustanovah patra Honorata na Poljskem.)^[21]

Vendar nadaljuje zgodbo o pavlincih in nam pravi:

Poskušal sem se prepričati (moralo je biti konec leta 1929); in ob ugotovitvi, da so v Družbi sv. Pavla bile tudi ženske, sem zapisal v svojih Katarinah (če jih nisem zažgal, se bodo našle med zavoji v arhivu in bo tam mogoče prebrati isto, kar bom napisal tule): Tudi če bi se Opus Dei od pavlincev razlikoval samo po tem, da v svoje vrste niti zdaleč ne sprejema žensk, je že to znatna razlika.^[22]

Besedilo, ki ga omenja, je verjetno bilo iz zažganega zvezka z zapiski. Kljub temu pa je jasno opazno, da je njegovo izražanje glede te zadeve vselej vsebovalo strogo izključevanje

ženskega elementa. *Jaz sem zapisal*, bo povedal ob drugi priložnosti: *V Opus Dei nikoli – niti v šali – ne bo žensk.*^[23]___

Očitno 2. oktobra 1928 ni »videl« niti dogodkov niti zgodovinskih podrobnosti, ampak bistveno jedro božjega sporočila. Si je mogoče predstavljati, da bi si v takšnih okoliščinah, ob svojem odporu do ustanavljanja česarkoli novega in brez konkretnih razsvetljenj o naslednjih korakih ustanove, začel prizadevati za vključitev žensk v ta podvig? Zagotovo je imel – po svojem osebnem mnenju – lastno, jasno in ostro prepričanje: ženske niso bile poklicane, da pripadajo tej organizaciji.^[24]___

Gospod pa ni dolgo odlašal s tem, da to omejujoče merilo popravi.

Minil je kratek čas, bo povedal v svojih Zasebnih zapiskih. 14. februarja 1930 sem maševal kapelici

stare markize de Onteiro, matere gospe Luz Casanova, ki sem ji nudil duhovno oskrbo, ko sem bil kaplan Zavoda. Med mašo, takoj po obhajilu, celotno žensko Delo! Ne morem reči, da sem videl, sem pa umsko, v podrobnostih (kasneje sem ob razvoju umskega videnja še dodal nekaj stvari) dojel to, kar mora biti ženska sekcija Opus Dei. Zahvalil sem se in ob primernem trenutku odšel v spovednico patra Sáncheza. Poslušal me je in mi rekel: To je prav toliko od Boga kot ostalo.^[25]

Tistega 14. februarja je umsko in v podrobnostih prejel spoznanje o ženskem delu: nekaj, kar je implicitno že bilo vsebovano v splošnem videnju z dne 2. oktobra. Tam je bilo konec obotavljanja in raziskovanja o podobnih ustanovah:

V svojih Katarinah sem zabeležil dogodek in datum: 14. feb. 1930. Pozneje sem datum pozabil in pustil

minevati čas, ne da bi mi še kdaj v moji lažni ponižnosti (v duhu udobja, to je bil: strah pred bojem) prišlo na misel, da bi bil vojaček v bojnih vrstah: treba je bilo ustanoviti, brez kakršnegakoli dvoma.^[26]—

Tako ena kot druga ustanovitev sta ga zadeli nepripravljenega. Še posebej tista v zvezi z žensko sekcijo: ko je bilo njegov um brez luči, njegova volja pa razdeljena med hotenjem in nevednostjo. Nazadnje pa še trdno mnenje o izključenosti žensk. Mar ni s tem postajal božji izvor Dela še očitnejši? Tako je to priznal ustanovitelj:

Vedno sem verjel – in verjamem –, da me je Gospod, tako kot ob drugih priložnostih, vrtel na tak način, da bi bil od zunaj viden objektiven dokaz, da je Delo njegovo. Jaz: Nočem žensk v Opus Dei! Bog: Jaz pa jih hočem.^[27]—

Iz ustanovitvenih protislovij je nekega dne sestavil navdihnjen

venec, kajti presenečenj še ni bilo
konec:

Ustanovitev Opus Dei se je zgodila
brez mene, ženska sekcija v
nasprotju z mojim osebnim
mnenjem, Duhovniška družba sv.
Križa pa tako, da sem jo jaz iskal, a je
nisem mogel najti.^[28]___

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

[1] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 90.*

[2] *Zapiski, št. 839.*

[3] *Meditacija z dne 19. 3. 1975.*

[4] *Pismo 8. 12. 1949, št. 5.*

[5] *Pismo 24. 12. 1951, št. 249.*

[6] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 19.*

[7] *Zapiski, št. 306.*

[8] *Zapiski, št. 179. **Od tistega 2. oktobra '28 naprej nisem imel več navdihov, ki mi jih je dajal Gospod** (prav tam, op. 193).*

[9] *Prav tam, št. 1870. Še mnogo let pozneje mu je na misel prihajalo to, kar je sam štel za pomanjkanje predanega odziva na ustanovitvene milosti; in nekaj mesecev pred svojo smrtjo se je spraševal: **Kaj sem naredil jaz? Nisem se dobro obnašal. Bil sem celo strahopetec** ... (Meditacija z dne 19. 3. 1975).*

[10] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 16.*

[11] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 17.*

[12] *Pismo 9. 1. 1932, št. 84.*

Isto misel najdemo v *Zapiskih*, št. 373, z dne 3. 11. 1931. Vendar pa je ta ideja precej starejša, saj ustanovitelj na istem mestu pravi, da je o tem že pisal. Ker v predhodnih zapisih ni nobenega besedila, ki bi govorilo o tej temi, je treba zaključiti, da je omenjeni zapis spadal v 1. zvezek *Zapiskov*, ki ga je zažgal, in torej ga je moral napisati vsaj pred marcem 1930.

^[13] *Meditacija* z dne 14. 2. 1964. Leta 1951 je izrazil isto misel v *Pismu* 14. 9. 1951, št. 3.

^[14] *Zapiski*, št. 1870. José Luis Múzquiz se spominja, kako ga je slišal praviti, da v mesecih po 2. oktobru 1928 ni imel **nikakršne želje biti ustanovitelj** in da če bi našel kakšno Delu podobno organizacijo, **bi rade volje odšel tja kot vojak v bojnih vrstah** (prim. José Luis Múzquiz, AGP, RHF, T-04678/1, str. 118).

[15]   *Zapiski*, št. 1870. Izraza **čudne reči** ni uporabljal v slabšalnem smislu, ampak kot nekaj, kar je v nasprotju z naravnostjo, značilno za člane Opus Dei, ki bodo morali biti običajni državljani in verniki (prim. *Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 17).

[16]   *Meditacija* z dne 14. 2. 1964. Kmalu se je prepričal, pravi msgr. del Portillo, da v Španiji takšne ustanove niso obstajale; je pa prejemal novice o novih organizacijah, ki so se pojavljale v drugih državah: v Italiji, Švici, Nemčiji, na Poljskem itd. (prim. *Sum.* 536).

[17]   Kot pravi ustanovitelj: ***Spet se prične posebna, zelo konkretna Gospodova pomoč*** (prim. *Zapiski*, št. 179, op. 193).

[18]   *Prav tam*, št. 475. Malo zatem piše članom Dela: ***Mnogokrat – čeprav nisem prijatelj komedij – sem čutil skušnjava, željo, da bi pokleknil in vas prosil odpuščanja, otroci moji,***

ker sem se s takšnim odporom do ustanavljanja, kljub temu da sem imel obilo razlogov za gotovost glede ustanovitve Dela, upiral, kolikor sem mogel; naj mi bo pred Bogom, našim Gospodom, v opravičilo resnično dejstvo, da sem od 2. oktobra 1928 sredi tega svojega notranjega boja delal za izpolnjevanje svete božje volje in začel z apostolsko dejavnostjo Dela. Minila so tri leta in sedaj vidim, da je morda Gospod hotel, da takrat trpim in še naprej čutim tisti popolni odpor, da bi vedno imel zunanji dokaz, da je vse njegovo in nič mojega (Pismo 9. 1. 1932, št. 84).

^[19] *Tovrstne informacije je prejemal preko španskih verskih revij. V besedilu z dne 25. 8. 1930 govori o tem, kar je počel že več let prej: **Že dalj časa, poleg tega, da bolnikom prinašam verske revije (El Mensajero, Iris de Paz, misijonske***

revije in še druge časopise raznih kongregacij), jih mirno in predrzno raznašam po ulicah: v revnih predelih nekaj časa nisem mogel hoditi po nekaterih ulicah, ne da bi me prosili za revije (Zapiski, št. 86).

»Če se prav spominjam,« izjavlja J. L. Múzquiz, »je povedal, da mu jih je dal neki njegov prijatelj, Alejandro Guzmán« (José Luis Múzquiz, AGP, RHF, T-04678/1, str. 20).

^[20] *Zapiski*, št. 1870. Msgr. del Portillo pravi, da mu je ustanovitelj velikokrat govoril o nekem starem prijatelju in sošolcu s pravne fakultete v Zaragozi po imenu Enrique Luño Peña, ki je nekega dne obiskal Zavod za bolne in ki mu je povedal za pavlince ter poleg tega leta 1928 tudi objavil članek v reviji »Acción Social«.

Omenjeni članek: E. Luño Peña, *Pan y Catecismo*, v: »La Acción Social«, 4. letnik, št. 73, Zaragoza, I-1928, str. 7.

Nadalje je v nekem cerkvenem zborniku, ki je bil takrat v Španiji precej razširjen, leta 1928 izšel obsežen članek o ustanovi kardinala Ferrarija. Prim. P. Voltas CMF, *Hombres y hechos de la Iglesia Contemporánea. El Cardenal Ferrari. Su Obra. La Compañía de San Pablo*, v: E. Subirana, *op. cit.*, 1928, str. 105–128.

^[21] Prim. L. Martínez de Muñecas, *Un gran Apóstol de la Acción Católica*, v: »El Mensajero Seráfico«, 1. 1. 1930, str. 15–16; 16. 1. 1930, str. 50–51; in 1. 2. 1930, str. 81–83. V teh člankih je pisalo, da je po carskem odloku o ukinitvi verskih redov na Poljskem pater Honorat začel spodbujati redovne poklice v obliki skrivne organizacije; njeni člani so delali zaobljube, vendar so v svetu živeli

brez redovniškega habita in brez rednega življenja v skupnosti. Od leta 1892 dalje je ustanovil več redovnih kongregacij, moških in ženskih, za različne družbene sloje.

Laureano Martínez de Muñecas je bil španski kapucinski pater, ki je v tistem času živel v Krakovu in deloval v ustanovah patra Honorata Kozmiskega iz Biale Podlaske. Kasneje se je vrnil v Španijo in leta 1950 ustanovil Kongregacijo predmestnih frančiškanskih misijonark.

^[22] *Zapiski*, št. 1870. Vse zabeležke, nastale pred letom 1930, je, kot rečeno, zažgal.

José Luis Múzquiz trdi, da je nekoč slišal ustanovitelja, kako je po branju omenjenih revij dejal: ***Zelo sem se pomiril in zapisal, da so bila ta združenja popolnoma drugačna od ustanove, ki jo je Gospod hotel od mene; in da je bila razen tega še***

en temeljna razlika: da so v tistih skupinah bile ženske, v Delu pa žensk ne bo (José Luis Múzquiz, AGP, RHF, T-04678/1, str. 20).

[23] *Meditacija* z dne 14. 2. 1964.

Pedro Casciaro pričuje, da »je celo zapisal: **V Opus Dei ne bo žensk, niti v šali**« (Pedro Casciaro, *Sum.* 6338); in Blanca Fontán Suanzes izjavlja: »Na začetku je božji služabnik zagotavljal, da **niti v šali** ne bo delal z ženskami« (Blanca Fontán, PM, l. 1061).

[24] 2. oktobra 1928, pojasnjuje msgr. del Portillo, je ustanovitelj videl Delo, kakršno je bilo in bo ostalo vse do konca vekov: duhovniki in laiki v iskanju svetosti preko izpolnjevanja svojih družinskih in družbenih dolžnosti, četudi trenutno ni bilo izrecno določeno, katero mesto je v Opus Dei namenjeno ženskam in Duhovniški družbi sv. Križa (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 537).

Razsvetljenje, ki ga je prejel 2. oktobra, je bilo »o celotnem Delu«: o duhovnem jedru in sporočilu svetosti, ne pa o podrobnostih zgradbe in sestave. Zato po njegovem mnenju v Delu ni bilo prostora za ženske, oziroma, rečeno z njegovimi lastnimi besedami: ***Jaz nisem mislil, da bodo v Opus Dei tudi ženske*** (Pismo 29. 8. 1965, št. 2); in še: ***Ženske ne bo nikoli.*** (2. oktobra 1928 je prejel »razsvetljenje o celotnem Delu«; 14. februarja 1930 pa je po novi božji milosti »doumel« še drugi vidik tega obzorja.)

^[25] *Zapiski*, št. 1871. V neki meditaciji ob 14. februarju je dejal:

Hodil sem na dom k neki ostareli, osemdesetletni gospe, ki se je pri meni spovedovala, da bi daroval mašo v njeni majhni kapeli. Prav tam, po obhajilu, pri maši, je na svet prišla ženska sekcija. Nato sem v primernem trenutku odhitel

k svojemu spovedniku, ki mi je rekel: To je prav toliko od Boga kot ostalo (*Meditacija* z dne 14. 2. 1964). Izpostaviti velja izraz »nato, v primernem trenutku«, z vidika leta 1964.

[26] *Zapiski*, št. 1872. Med dokumenti v splošnem arhivu Prelature je ohranjeno pismo, datirano v Milanu, 21. 7. 1930, v katerem A. Slatr obvešča ustanovitelja o *pavlincih in delu kardinala Ferrarija*; ohranjeni sta tudi dve pismi patra Laureana Martíneza de las Muñecas, z dni 4. 2. 1932 in 1. 4. 1932, poslani iz Krakova, o ustanovah patra Honorata na Poljskem (prim. AGP, RHF, D-15059 in D-03293).

Glede na datume ta pisma očitno nimajo nikakršne povezave z iskanjem ustanove, ki bi bila podobna Delu, kot ga je ustanovitelj videl 2. oktobra 1928, temveč z vprašanji organizacijskega in

pravnega značaja, tako kot je v tistih letih, zlasti v letu 1932, proučeval konstitucije in pravilnike drugih ustanov (prim. *Zapiski*, št. 716, 10. 5. 1932). Glede nekaterih praktičnih zadev se je posvetoval še z drugimi osebami, kot sta bila npr. pater Sánchez (prim. *prav tam*, št. 769, 7. 7. 32) in pater Postius (prim. *prav tam*, št. 769, 7. 12. 1932, in št. 808, 12. 8. 1932) idr.

^[27] *Zapiski*, št. 1871.

^[28] Navaja Álvaro del Portillo, *Sum.* 537.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

sl-si/article/7-stirinajsti-februar-1930/ (5.
Apr. 2025)